

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 529/2023
28.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Јелене Ивановић, Бранислава Босиљковића, Звездане Лутовац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Данијел Динчић, адвокат из ..., против туженог „Музеја Војводине“ Нови Сад, кога заступа Правобранилаштво Аутономне покрајине Војводине, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3807/22 од 04.11.2022. године, у седници већа одржаној 28.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3807/22 од 04.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3807/22 од 04.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2998/21 од 27.06.2022. године, делимично је усвојен примарни тужбени захтев тужиле, па је обавезан тужени да тужили на име разлике између припадајуће и исплаћене минималне зараде, за период од 01.11.2018. до 31.10.2021. године, исплати износ од 18.541,18 динара са законском затезном каматом као у изреци; одбијен је примарни тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд обавезе туженог да јој, за период од 01.11.2018. до 31.10.2021. године, исплати износ од 112.861,00 динара на име трошкова за исхрану у току рада и износ од 87.744,44 динара за регрес за коришћење годишњег одмора, са законском затезном каматом на наведене износе као у изреци; одбијен је евентуални тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој, за период од 01.11.2018. до 31.10.2021. године, исплати разлику између припадајуће и исплаћене минималне зараде у износу од 322.022,72 динара са законском затезном каматом као у изреци; обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.637,80 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате; ослобођена је тужиле обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3807/22 од 04.11.2022. године, године, одбијена је жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу одлуке о тужбеном захтеву.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиље, јер у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање права запослених у јавним службама на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом правном питању Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 05.07.2022. године усвојио став према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава (којој категорији запослених припада тужиља), остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додаток на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Како су пресуде нижестепених судова у делу у коме је одлучено о захтеву тужиље за исплату ових накнада донете у складу са усаглашеном судском праксом, прихватање одлучивања о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 15.11.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Цакула, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**